

Piramid Sanat

KATARSİS

Şevval Başalan

Küratör Curator
Bedri Baykam

Piramid Sanat

Piramid Sanat

Şevval Başalan

KATARSİS

23 Ekim - 1 Aralık 2020
October 23 - December 1

Küratör Curator
Bedri Baykam

Piramid Sanat

Feridiye Cad. N.23 Taksim 34437 İstanbul
t. +90 212 297 31 20 t. +90 212 297 31 15
www.piramidsanat.com piramidsanat@gmail.com

Katarsis

Gözyaşının Lezzeti. Enstalasyon, Değişken Boyut, 2020 (detay)
Taste of Tears. Installation, Various size (detail)

ŞEVVAL BAŞALAN: ACILAR, TABULAR VE KARGALAR...

İDDİALİ BAŞLANGIÇ

Bedri Baykam

Hiç yuvalarından çıkarılmış gözünüze bakmayı akıl ettiniz mi? Dilinizi dışarıda kesik olarak düşünüp, üzerindeki pütürlere yakından bakmayı aklınıza getirdiniz mi? Ya da bu uğurda, gözünüzü dilinizin ortasına koymayı? Vajinanızın içine gözünüzü yerleştirmeyi hiç akıl ettiniz mi? Ya da kelimelerden korkmayalım, genç bir kızın sanat eseri olarak vajinanın içinden çıkıp size doğru uzanan bir parmaktan oluşan bir “heykeli” burnunuzun dibine getirip sunacağını aklınıza getirir miydiniz? Ya da kenarlarından karafatma veya hamam böceği ayakları taşan bir penis şeklinde, avucunuza sığan bir heykelciğiniz oldu mu hiç? Bu küçük heykelciklerin kapsama alanı, bulunduğu ortamı kavramsal olarak yangın yerine çevirmeye yetebilir!

Bırakın Türkiye’yi, dünyanın herhangi bir yerinde genç bir insanın yaşamını tüm bilinmezleri ile önümüzde duran profesyonel sanat dünyasına adaması kolay bir karar değil. Bu kararı alırken arkanızda sağlam mali kaleler ve kapitalin gücü yoksa, konu daha da ciddi hale gelir. Şimdi bu zor kararlar dizisine bir de bu genç insanın üreteceği sanatın, alışıldık estetik değerlerle, kolay bir şekilde toplumun beğenilerine hitap edecek bir stille, ya da “sanat piyasası”nın talep edeceği kolay satılan fuar güzelliği taşıyan işlerle hiçbir alakası olmayan çalışmalar olduğu gerçeğini ekleyin. Maddi-manevi büyük zorluklarla “çağdaş sanat” okuyorsunuz. Ama ülkeniz “tersine koşuyor”. Yaptığınız meslek neredeyse yok sayılıyor. Ve ne mutlu bize ki, tüm bu engellere rağmen bu ülkede hala onca genç insan, inandıkları yolda inatla yürümeye devam ediyorlar.

Katarsis

Şevval Başalan, bu genç insanlardan biri. Sert, iğneleyici hicivleriyle ve oyun yazarlığıyla tanınan Fransız yazar Georges Courteline'in güzel bir sözü var, *"İnsan için, gençliğinde hiçbir şey yapmamaktansa, onu 'boşa harcaması' çok daha iyidir"*. İşte standartlar dışı çağdaş sanatla iştigal etmenin toplumu ezici çoğunluğu tarafından "zamanı boşa harcamak" görüldüğü bir ülkede, Başalan "gençliğinde hiçbir şey yapmayanlardan biri" olmama mücadelesine en başından girmiş! İçinde bulunduğu sosyal ortam ve bir genç kız olarak yaşadıkları ve maruz kaldığı engeller, zorluklar, bu saydıklarımızın tavan yaptığı anlardan oluşuyor. Ama Başalan inanılmaz bir şekilde, bu zorluklardan kendi gücünü, özgün sanatını, çağdaş dilini üretecek itici gücü bulup çıkarmış...

BEDENİNDE HAPİS İNSANIN ACILARI

Başalan'ın çalışmalarında evrim serüveninden geçip gelmiş insanoğlunun organik kimliği var. Yaşamı uzama taşıyan hayatın canlı parçaları var. Nefes almaya çalışan bir kalp, bağırsaklarınız, beyninizin kıvrımları, acı çeken belki hasta olan akciğerleriniz, dünyaya açılan pencereniz olan gözünüz, tersine vücudunuzun içine açılan bir başka pencere olan ağızınız, yutucu, tat almaya hazır diliniz, ne olduğu belirli belirsiz, sizi çelişkiye düşüren diğer delikleriniz, etiniz, kanınız, iç dokularınız var.

Yani balmumu heykellerde, Madame Tussaud'da veya Yılmaz Büyükerşen'de gördüğümüz o canlı gibi gerçek deri kılıflarının altında yer alan et, kan, doku ve organ parçaları... İskeletimizin etrafına konuşlanan ve bizi yaşama ulaştıran o olağan dışı üstün makinenin parçaları. Tüm bu saydıklarımızın bizde yarattıkları, algımıza müdahale eden içgüdülerimizle sanki etimizdeki derin anlamları bize yüklüyor. Kimi zaman şehvetli birer uyarıcı, kimi zaman da salt dolaysız ham heyecanların taşıyıcısı olarak.

Burada ruh, vücudumuzun maddeleri ile ilişki halinde. Eseri üretenin halet-i ruhiyesi, esere bakanın haleti-ruhiyesi. Başalan'ın çalışmalarında, bizden bağımsız bir koşu içinde olan bizim hayat mücadelemiz ve koşumuzdan farklı olarak kendi saat gibi intizamını doğaya ve bize dayatan esas patronumuz, olmazsa olmazımız, ana taşıyıcımız, yani vücudumuzun binbir hali var. Bunlara bakarken, estetik sembolü haline gelen ve size güzel parfümler koklatan burnunuzu değil, belki nefesiniz durduktan sonra içinizden çıkacak solucanları düşünebiliyorsunuz. Veya hiçbir noktasını kontrol edemediğiniz için panik içinde bazen dehşet içinde dinlemek durumunda kaldığınız kalp atışınızı. Bağırsaklarınız gözlerin üstüne çıkarken, kaburga kemikleriniz, karkasımız, gelecekteki artıklarımız, direnerek bizi zamanda biraz daha ileri taşımaya çalışıyorlar... Vücudumuzun dehlizleri, nereye yöneldikleri belli olmayan esrarengiz ve tehlikeli tüneller gibi...

Varoluşun enigması, yaşamı elinde tutan her birey için de bir "puzzle". "Kara kutu" muzun ise nereye saklandığını, içinde ne olduğunu veya dinlemeyi başardığımızda bir şey anlayıp anlamayacağımızı bile bilmiyoruz. Şevval'in mistik ve delici bakışı deri ve etimizin ötesinde, yabancılaşmış ruhumuza ulaşmak isteyen röntgenvari bir güce sahip.

ZEHİRLER AKARKEN, "SIYRILMIŞ" BİR VAROLUŞ HİKAYESİ DENEMEK

Ve bizler, varoluşumuzu, geçici evren maceramızı, yaşam tiyatrosundaki bu geçici görünürlülüğümüzü, işte bu acııp maddeselliklerin ortasına hapsolmuş varlığımızla gerçekleştiriyoruz. Kendimizi aldattığımız bir "sosyal kimliğimiz" var. Bir de dışarıda koşturan o hayvani gerçeğimiz. Beynimizin bize sunduğu vahşileşebilen düşünceler ve ruhumuzun barındırabildiği onca acıyla beraber, insan olmanın şaşkınlığını yaşıyoruz. "Ben varım, ben kimim, ben neyim, ben nereye gidiyorum, ben gerçekten var mıyım?" soruları hızla birbirini takip ediyor. Sonuçta insanın bireysel iç huzursuzluğu, tedirgin bir tatminsizliğin kaçınılmaz sonucu. Bu her şeyden önce kendi keşfimiz... Bir gün çürüyeceğini bildiğimiz vücudumuza hükmedebildiğimiz yanılmasını kullanabildiğimiz geçici günler bunlar.

Varoluşçu kilit bir cümledeki ilk Victor Hugo ve daha sonra yazar-filozof Jean d' Ormesson'un kullandığı şekliyle "hepimiz birer tecilli ölüyüz". Özenle seçtiğimiz kıyafetlerimizin, kremlerle cilaladığımız derimizin, etlerimizin kaslarımızın toprakla yüzleşmesi, ne yaparsak yapalım kaçınılmaz.

Şevval'in çalışmaları için seçtiği isimlerden size bir demet: "Bir Fahişeyi Organından Ayırmak", "İçimdeki Çocuktan Uzak Dur Pislik", "Yaralarım ve Dikenlerimleyim", "Zehrini Akıt", "Aynı Yerden Sınanmak", "Kadavraların Taşikardisi", "Kaçarken", "Herkes de Alkışladı mı?", "Zararsız bir şey mi?", "Bana Son Hediyen", "Sıyrılmış"... Her biri bize sanki bilinçaltımızın örtük alt metinlerini tetikliyor...

Katarsis

ACI, MİZAH VE ARABESK

Bir gün, galiba Paris değil, California'da rastladığım herhangi bir dost, bana Reggae efsanesi Bob Marley'in ünlü şarkısı "*No Women, No Cry*"ın sözlerinin, sanıldığı gibi "hayatında bir kadın yoksa derdin yok demektir ve boş yere ağlamazsın" anlamında söylenmediğini, bunun yanlış yerleşen bir bilgi olduğunu söyledi. İşin doğrusunun "*kadınlar olmasa çocuk da olmaz ve doğan bebeğin yaşamda attığı ilk ağlama sesi de olmaz*" anlamına geldiğini savundu. O anda bu bana biraz saçma, hatta büyük ihtimalle yanlış geldi. Ama aklımdan silinmedi. İşte şimdi aradan galiba 45-46 yıl geçtikten sonra, beynim belirsiz kıvrımlarından bu bilgiyi yüzeye çıkardı ve burada önüme attı. İşte o yaşam çılgılığı, hıçkırığı, ağlaması, yaşamın şüphe ve belirsizliklerle dolu adımının göbek bağı ve plasentadan aldığı dışında, dış dünya oksijeni ile tanıştığı an oluyor. Yaşamın o çelişkili belirsizliklerinden biri de, neden insan olarak doğduğumuz. Sanki Başalan bunu da hiçbir zaman unutmuyor, bir kuş bir karga hatta bir böcek olarak da evrene gelmiş olabileceğini aklından çıkarmıyor. Kah evinde aylarca beslediği o yaralı kargayla oluşturduğu arkadaşlık ve diyalog, kah evin veya bir sokakta toprağın üzerinde varoluşun zor ödev ve yükleriyle boğuşan bir karınca ya da karafatma... Elinde nüfus cüzdanı ile gezen herhangi bir sosyal kimliğin çok ötesinde, herhangi bir evren canlısı olduğunu biliyor.

Sanatçının varoluşu, dünyada bıraktığı izleri dönüştürme ve ekmek kavgasının yolu sayısız acılardan geçmiş. Bir "kadınlar ailesi"nin son halkası olarak görmüş kendini, ayrıca şiddet gören kadınlardan biri olmuş, acıyı, hastalıkları her türlü aile içi sorunu yaşamış. Bunların hiçbir detayını bilmenize gerek yok. Şevval'in içinden fıskıran sanat "ne yapayım de orijinal olayım?" sorusuna yanıt aramaktan gelmiyor, kendini dışarı vuran agonilerden, kaygılardan, hesaplaşmalardan ve sorgulamalardan geliyor. Ama o bütün bu acının ortasında kahkaha veya hicivi hiç unutmuyor. İster maddesel olarak yapıtın bir köşesinden, ister seçtiği şekilde yapıtının etrafını çınlayarak kuşatan seçtiği seslerden takip edebiliyorsunuz bunu. Acı ile dalga geçmeyi de biliyor. Kara mizah onun zaten kaçınılmaz bir göbek adı gibi duruyor. İnsan, savunmasızlığı, kırılabilirliği ve zamana karşı zafiyetleriyle mücadele edebilmenin yöntemlerini bulmaya mecbur. Hayatında ilginç bir şekilde sanatı gelişirken arabeske duyduğu ilgi bunun doğrudan bir kaynağı. "*Arabesk bir duygu mudur?*" diye soruyor. Bu yoğun ilgiyi yaşadığı günlerde arabesk müzik dinlemekle yetinmemiş, oğlu hapiste olan insanlarla birebir görüşmüş, ne düşündükleri, ne konuştukları, ne dinledikleri konusunda her şeyi içselleştirmiş. Bir de "iyi bir kocaya varacağı gün" için babasının hazırlattığı çeyiz sandığının içindeki dantelleri, parası kalmadığı günlerde çekinmeden yapıtlarının üzerine boya niyetine yapıştırmış...

ÇEYİZLERDEN KURTULMAK, KADERİNİ YENİDEN ÇİZMEK

Bu bilgiyi aldığımında aklıma Küba'ya çıkartma yaptıkları sırada, kurşun yağmurunun altında kalmasına rağmen vurulmadan Granma gemisinden inmeye çalışan genç doktor Ernesto Guevara geldi. Yani geleceğin Che'si... Niye mi? Önde canlı kalmaya çalışan ve çok hızlı hareket etmek durumunda olan Che kaçıp inmeye çalışırken, gemide yerde ilaç sandığını görüyor diğer tarafta da silahları. O saniyede ilaçları bırakıp cephaneleri alma kararını alıyor spontan olarak. Çünkü artık hayatına bir doktor olarak değil bir devrimci gerilla olarak devam etme kararını alıyor o anda... Anladınız değil mi? Şevval de o anda "evlenecek, koca arayan uslu kız" statüsünü terk edip eline geçen her şeyi yapıtlarının bir parçası, sanatının bir silahı haline getiriyor. İlaç yerine silah, çeyiz yerine sanat... Aslında Che ile konuşma fırsatı bulmuş olsa, ikisi de astım sorunlarını nasıl aştıklarının hikayelerini de anlatırlardı birbirlerine! Yine parası olmadığı başka anlarda, Şevval'in matbaa veya gemi boyası kullandığı da oluyor. "Üniversitede bitirmeye yaklaştığımız da herkes kocaman işler yapıyordu ve benim yine büyük tual alacak param yoktu, bir dolap söktüm ve onun koca kapağını kullandım" diyor bana muzip çocuk edasıyla. Yaşanan imkansızlıklardan daha güzel duran ne vardır sohbetlerde?

Sosyal çevresiyle yaşadığı trajikomik sanat göndermeli diyalogların da ayrı bir yeri var hayatında! En basiti komşulardan, aileden, yakın çevreden gelen "bizim evimize dekoratif bir şeyler çizsene" talebi. Ya da Instagramına koyduğu resimlerden rahatsız olan kimi aile fertlerinin veya değişik çevrelerin, yani birçok insanın gözlerine inanamadan bunu şikayete dönüştürmeleri! Ya da, lisedeyken bir hocasının çizdiği resimlerde oranın bozuk olmasından dem vurduğunda "deformasyon hoşuma gidiyor" diye yanıt vermesi ve hocasının tepkisi ve rahatsızlığını dile getirmesinden sonra da "beni değil, sizi rahatsız ediyor" dedikten sonra "Hadsiz! çık dışarı!" komutuyla kovulması... Güler misiniz ağlar mısınız? Yaşanan gerçek bu. Sürpriz yok, aksi olsa daha çok şaşırırdım. Şevval standart ve dekoratif resimden hep uzak durmuş. "Rahatsız etmek hoşuma gitti" dedi bana... "Çevreye verdiğimiz rahatsızlıktan özür dileriz" cümlesini hiç kullanmamış. Ortaokulda da çevresine korkunç gelen resimler yapmış. Mesela boğazından örümcek çıkan resimler... Veya beyninden çıkan gözler, kan veya karga... Etrafındaki kuşun beynini delebileceği takıntısı da cabası... Yaşadığı rahatsızlıklardan Basedow Graves ve astım hastalığı da bu işlerin tetikleyicilerinden...

... *"Bu işler korkunç ve onlardan nefret ediyorum."* Şeklinde bir tepki verilebildiği oranda sanatın pek tanınmayan esas alfabesini aşıyor çevresine.

O bir performans sanatçısı gibi aynı zamanda: Şevval, boks ve kickbox yapmayı seviyor... Instagram'ı da bir performans sahnesi olarak kullanabiliyor. Artık hala anlamadıysanız nedenini boşverin, gardınızı almaya çalışın... Başalan'nın en çarpıcı işleri bence heykelleri diyebilirim ama haksızlık etmeyeyim gravürleri ve bazı resimler de olağanüstü. Heykellerin özgünlüğü çarpıcı.

Onları ilk gördüğüm andan itibaren desteklemiş olmam ve çok önemli bir damar yakaladığını kendisiyle paylaşmış olmamdan dolayı mutluyum. Kuşaklar arası sanatçı diyalogları, demek güzel sonuçlar verebiliyor! Heykelleri de şöyle gelişmiş, zaten pahalı olan boyaları bulamadığı bir gün çocuklar için kil paketleri görmüş, bunlardan almış ve birden içinden dökülenleri orada üretmeye başlamış. Ne zaman mı? Tarihi bir zamanlamada... Pandemi döneminde! Yani anlayacağınız bunlar sanki dün yaşanmış! Heykeller birbiri ardına gelmeye başlamış.

KATARSİS

Sanatçının Katarsis adını verdiği sergide, Korona döneminde son altı ayda yaptığı heykeller, son bir yılda yaptığı gravürler ve son iki yılda yaptığı resimler, benim küratörlüğümde bir araya geliyor.

Katarsis ilk kez Aristoteles'in Poetika'sında "arınma" kavramı olarak kullanılmış ve tragedyanın insanlar üzerindeki etkisini anlatmıştır. Antik Yunan'da ise ruhun kötülüklerden arınmasını temsil ederken "ruh dönüşümü" olarak kabul edilmiştir. Freud, Jung ve Josef Breuer gibi isimler tarafından da başvurulan bir teknik olarak kavramsallaşan Katarsis, "ruhun kötülüklerden arınması" olarak tanımlanabiliyor...

Ya da toplumun veya bilinçaltının biriktirdiği tehlikeli zehirlerden arınma... Şevval yoksa bir çeşit içsel "şeytan çıkartma" işlemini mi sanata dönüştürüyor? Kabuslarından bu yöntemle mi kurtuluyor? Verdiği özet yanıt şöyle diyor:

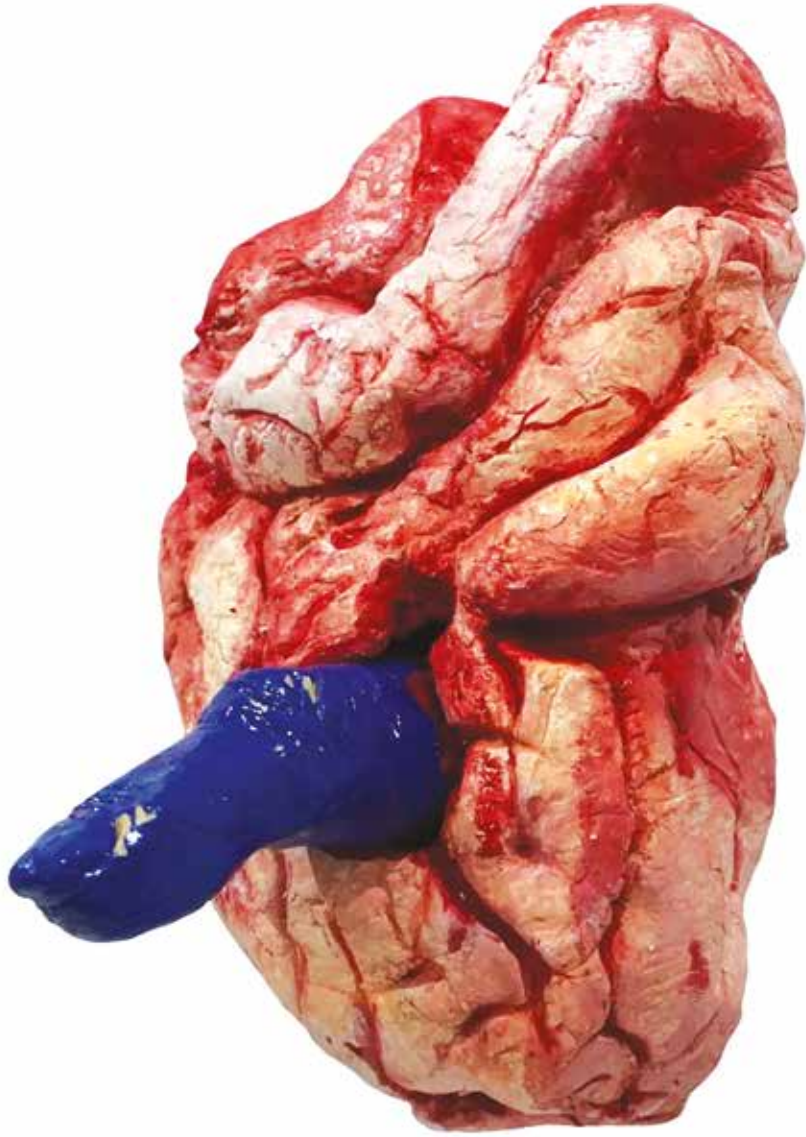
"Her anımı parmak ucumdan saç telime kadar hissederek yaşayan biri olarak hayatımı, duygularımı ve bilinçaltımı somut halini ürettiğim işlerde görmekteyim. Tüm bu süreçler benim bir şekilde katarsisim, ruhum, iç sesim, iyileşme-büyüme-güçlenme serüvenim! Katarsis kelimesi tını olarak da vurucu olan bir kelime; bir dönüşüme giderken bilinç dışına itilen her şeyin yüzeyde insanın kendisiyle karşılaşmasını sağlıyor. Karşılaşma beraberinde boşalmayı, kusmayı, fark etmeyi, kabullenmeyi veya kabul etmemeyi getiriyor"

Başalan bu dediklerini yaşama geçirirken, yapıtlarında insan vücudunu, organlarını, taşıdığı ruh ve yansıttığı acılarla beraber, en şaşırtıcı ve yoğun haliyle sunuyor. Belki hasar görmüş ruhlar, unutmak istedikleri bir geçmişi farklı yöntemlerle hatırlamak için bir büyücü gibi sanata başvuruyorlar! Genç bir insan olarak sanata olan mutlak bağlılığını, sanat tarihine olan büyük ilgisini, yaşamda karşılaştığı kimisi ağır olayları ve tatsız deneyimleri, her potansiyel güç kaynağını kendi sanatının lehine dönüştürecek formülleri üretebilmiş, genç çağdaş sanatçılar açısından örnek gösterebilecek bir çıkış seçimi yakalamış, insanın en kişisel, en tekil duygu ve acılarını, organlarını, içsel keşif serüvenini gözler önüne sermekten çekinmeyen bir sanatçı var karşımızda... Kendinden başlayarak, evren ile paylaşarak. Bu aslında her birimizin de en özeline giden ilk adım olmuyor mu? Başalan'ın seçtiği zor ama etkileyici yol bir genç sanatçı için değerli bir çıkış.

FRIDA, SERT DERİ ŞARTI VE SÜREKLİLİK

Başalan, sırayla tabuları imha etmek istiyor. Umursamadan, şaşırtıcı bir rahatlıkla. Onun gelişimini adım adım izlemiş olmak, benim için de keyifli bir deneyimdi. UPSD'nin "Genç Etkinlik" sergilerinin olumlu sonuçları bir daha gösterdi kendini onun nezdinde. Genç sanatçının, gelecekte neler yapabileceğini düşünmek, bana daha da heyecan verici geliyor. Başalan'ın işlerinin ve sanatının nereye doğru yol alacağı için bir tahmin yürütmek zor. Kendisini hızla kuşatıp "evinin kadını" yapmaya çalışacak yüzlerce hayran, "Bu ne biçim sanat ben böyle işlerle evimde yaşayamam" diyerek sanatın gerçek işlevi, gücü ve kapsama alanı hakkında hiçbir şey bilmediklerini kanıtlamaya meraklı sayısız koleksiyoner, onun dikkat çeken ve daha çekecek işleri hakkında hemen dedikodu üretme merakından muzdarip olacak kimi malum frekanslar, maddi-manevi zorluklar, sanatsal arayışlar...

Şevval henüz yolun başında. Astım krizlerini, anneannesinin sağlık sorunlarını, sosyal ailevi şartlarını hayatının değişmez gerçekleri olarak kabul etmiş, onlarla yaşamayı öğrenmiş. Sanata başlayan sanatçıların kaç 30 sene sonra bu işi profesyonel düzeyde sürdürüyor olacak? Yüzde 5'i mi? Binde 5'i mi? Bu sorular ağır istatistikî yanıtlar içeriyor. O trenin parçası olma iddiasını taşımak çok zor. Vurgulamayı sevdiğim şekliyle, bu kızın çok sert derili olması lazım. Umarım başarabilir. Yaratmak, Nobelli Fransız yazar Romain Rolland'ın dediği gibi "ölümü öldürmek" ise, bu yola başını koymuş genç insanların bu tehlikeli serüvene giriştiklerinde bu şartı sağlamış olmaları şart. Deri inceyse, ip her aşamada 59 yerinden kopabilir. Ben Şevval'de Frida Kahlo'daki acılardan güç bulan direnç kökünü görüyorum. Soutine veya Francis Bacon'un boyasal arayışlarının da onu iyi anlamda etkilemesi muhtemel. Frida'dan söz etmişken, Frida, Dali, Bunuel ve Basquiat, şayet bu küçük kızın işlerini görebilselerdi, çok esrarengiz ve ilgi çekici bulmuş olacaklarını düşünüyorum. Hem dışavurumcu hem de bir o kadae gerçeküstü! Tabi şu anda bu dediğimi kanıtlamak imkansız. Ancak yapıt okumayı ve zamanda seyahat etmeyi başarıyorsanız bunu görebilirsiniz. Ben bunları yapabiliyorum ve bu söylediğimi görebiliyorum! O kadorcık da olsun! Peki bu son paragraf yazana çok sorumluluk mu yüklüyor? Belki biraz öyle... Fakat sanatçının omuzlarına binen çok daha fazla. Bu iddialı seviyeyi sürdürmesi gerekecek!

Kalp. Seramik hamuru üzerine akrilik, 12.5x7.5x11.5cm, 2020
Heart. Acrylic on ceramic paste

ŞEVVAL BAŞALAN: PAINS, TABOOS AND CROWS...

CHALLENGING "START-UP"

Bedri Baykam

Have you ever considered looking to your eye pulled out of its sockets? Have you thought of thinking about your tongue as a cut and looking closely at its strange surface? Or to put your eye in the middle of your tongue for this sake? Have you ever thought about placing your eye inside your vagina? Or let's not be afraid of words, would you imagine that a young girl would present a work of art a "sculpture" consisting of a finger stretching out from the inside of a vagina? Or have you ever had a statuette that fits your palm, in the shape of a penis with ground beetle and cockroach feet? The coverage area of these small sculptures may be enough to conceptually set the whole environment into a fire!

Set Turkey aside, it is not an easy decision for a young person anywhere in the world to dedicate her life to the professional art world that stands before us with all its unknowns. The issue becomes even more serious if you don't have solid financial strongholds and the power of capital behind you when making this decision. Now add to this series of difficult decisions the fact that the art produced by this young person has nothing to do with the usual aesthetic values, a style that will easily appeal to the tastes of the society or the easily sold "art fair beauty works" that the "art market" demands. You are studying "contemporary art" with great financial as well as spiritual difficulties. But your country is "running in reverse". Your profession is almost ignored. And fortunately for us, despite all these obstacles, there are still so many young people in this country stubbornly continuing to walk in this path in which they believe in so strongly.

Başalan is one of these young people. The French writer Georges Courteline, known for his harsh, sarcastic and satirical playwright, had a nice saying, *"It is better for a person to 'waste his or her youth' as opposed 'to doing nothing with/about it."*

In a country where engaging in non-standard contemporary art is seen as "wasting time" by the overwhelming majority of the society, Başalan has entered the struggle of not being "one of those who do nothing with their youth"! The social environment she is in and the obstacles and difficulties she experienced as a young girl, as well as the difficulties she was exposed to, consist of these moments. But Başalan has unbelievably succeeded in drawing from these difficulties the strength to produce her own original art and contemporary language.

THE PAIN OF A WOMAN IMPRISONED IN HER BODY

In Başalan's works, there is an organic identity of human beings who have come through the adventure of evolution. These are living parts of existence that carry our life to the outer space. Your heart that tries to breathe, your intestines, the curves of your brain, your painful, maybe sick lungs, or your eyes, which are your windows onto the world.

On the contrary, your mouth, which is another opening going into your body, your ready to swallow and taste tongue, as well as the other holes you have driving you to contradictions like flesh, blood, and inner tissues. In other words, flesh, blood, tissue, and organ fragments under real skin sheaths like that living thing we see in the wax sculptures of Madame Tussaud or Yılmaz Büyükerşen... Parts of that extraordinarily superior machine that is placed around our skeleton and bring us to life. All these things raise awareness as if by our instincts that interfere with our perception, they load deep meanings in our flesh. Sometimes as a libidinal stimulant, and sometimes as a carrier of pure direct raw emotions.

Here the soul is in relation to the substances of our body. The mood of the creator of the work, the mood of the person who examines the work... In Başalan's work, unlike our struggle for life which runs independently from us, we have our main boss, our sine qua non, main "carrier", our body, which imposes its clock like order on nature and on us. While being exposed to these works, you can think of worms that will emerge from you after your breathing has stopped, not your nose, which has become a symbol of aesthetics and makes you smell beautiful perfumes. Or your heartbeat, which you have to listen to in panic, sometimes even in terror because you cannot control any of its aspects. As your intestines rise above the eyes, your ribs, in fact our carcass, our future leftovers, are resisting and trying to move us a little further in time... The corridors of our bodies are like mysterious and dangerous tunnels that no one really knows where they are really heading us to. The enigma of being, remains a puzzle even for each "life-holder". We don't even know where is our black-box, what does it contain and will we understand it when we listen to it. Şevval's mystical eye has like an X-ray capacity that goes beyond the skin and flesh, onto our estranged soul.

ATTEMPTING A "EXCORIATED" STORY OF EXISTENCE WHILE POISONS POUR OUT

And yet we consume our existence, our ephemeral earth adventure, our temporary visibility, theater of life, with our essence trapped in the middle of these strange materialities. We have a "social identity" in which we deceive ourselves, and on the other side our animalistic reality running outside. Together with the brutalizing thought that our brain can offer to us and all the pain that our soul can harbor, we go through the petrifying experience of remaining human. "*I exist, who am I, what am I, where am I going, do I really exist?*" are the questions that follow one another rapidly. After all, subjective inner restlessness is the inevitable result of an anxious dissatisfaction. Above all, this is our discovery...

These are the temporary days when we can believe the illusion that we can dominate our bodies, which we know will decay one day. In the words of one of the key existentialist phrases, quoting from older generation writer Victor Hugo, as well as the words of writer-philosopher Jean d' Ormesson. It is inevitable that our carefully selected clothes, our skin that we polish carefully with all those creams, our flesh, and muscles are going to face the earth, no matter what we do.

Here is a selection from the bunch of names that Şevval chose for her works: "*Separating a Prostitute from her Organ*", "*Stay Away from the Child Inside Me You Scumbag*", "*I Am With My Wounds and My Spine*", "*Spill Your Venom*", "*Being Tested from the Same Place*", "*Tachycardia of Cadavers*", "*When Running Away*", "*Did Everyone Applaud?*" "*Something Harmless?*", "*Your Last Gift to Me*", "*Excoriated*" ...

One day, I guess it was not in Paris, but in California, one friend I met, told me that in the lyrics of Reggae's legend Bob Marley's famous song "*No Women, No Cry*" did not mean "*if you don't have a woman in your life, you don't have a problem and you don't cry in vain.*" He told me that this was a misplaced information, a misinterpreted line. He argued that the truth of the matter meant "*there will be no children if there are no women, and the first crying sound of the new born wouldn't exist*". At that moment it seemed a little nonsensical to me, and possibly even totally wrong. But it was not erased from my memory. Now, I think 45-46 years later, my brain has brought this information to the surface again from its vague curves and threw it in front of me here. This is the moment when the scream of life, hiccups, cries, life's first step full of doubt and uncertainty takes from the umbilical cord and placenta and meets with the oxygen of the outside world. One of life's contradictory uncertainties, is why we were born as humans. As if Başalan never forgets this either, she keeps in mind that she may had came to the universe as a bird, a crow or even an insect. The friendship and dialogue she had formed with that wounded crow she feeded in her house for long months, or an ant or a cockroach struggling with the difficult tasks and burdens of existence on the ground around the house or on a street ... She knows that she is just one creature of this universe, far beyond any social being wandering around with her identity card.

PAIN, HUMOR AND ARABESQUE

The existence of the artist, the transformation of the traces she left in the world, and her fight for the daily bread have passed through countless pain. She saw herself as the last link in a "family of womens", and also became one of the women who were subjected to violence, she suffered from pain and illnesses, and all kinds of domestic household problems. You don't need to know any details from these issues. The art that gushes out of Şevval, does not come from seeking an answer to the question of what to do for having to be original; it thrives from agonies, anxieties, reckoning, and questioning. But she never forgets laughter or satire in the midst of all this pain.

You can trace this either from a corner of the work materially or from the sounds she chooses to surround her works with. She also knows how to ridicule pain. Black humor seems to be her inevitable middle name. Humans have to find ways of dealing with helplessness, vulnerability, and weaknesses against time. Interestingly enough, her interest in arabesque while her art was developing in her life is a direct source of this. *"Arabesque is a feeling, right?"* she asks. In her days of intense interest, she was not only listening to arabesque music, but also met one-on-one with people whose son were in prison, and he internalized everything about what they thought, what they talked about, what they listened to. She also glued the lace inside the dowry chest that her father had prepared for the *"day she will settle for a good husband"* on her works, without hesitation, for the purpose of paint.

GETTING RID OF DOWRIES, DESIGNATING YOUR FATE AGAIN

When I got this information, I thought of Ernesto Guevara, a young doctor who was trying to get off the Granma ship without being shot despite being under a heavy rain of bullets while they were trying to disembark to Cuba. So the "Che" of the future was shaped... Why? Ernesto, who was trying to stay alive in the fore front and had to move very fast, try to make it to the Cuban soil, at the same time he saw the medicine chest on the floor and the one of the ammunition on the other side. In that second, he spontaneously took the decision to leave the drugs and take the weapons. Because at that moment he realizes he wants to continue his life as a revolutionary guerilla, not as a doctor... Do you get it?

Şevval also abandoned the status of "good girl, hoping to get married, looking for a husband" and turns from that moment on everything she can find around herself into a part of her works and as a weapon of her art. Gun instead of medicine, art instead of dowry ...

In fact, had she had the opportunity to talk to Che, they would both tell each other stories of how they overcame their heavy asthma problems!

Again, at other times when she does not have money, Şevval uses printing or ship paint. "When we were about to graduate, everybody was doing large scale works and I didn't have the money to buy a big canvas, so I dismantled a closet and used a side of it," she tells me in a mischievous childlike style. What sounds more beautifully in nostalgic conversations, other than all the experienced financial and personal dead ends from the past? The tragi-comic art-based dialogues she lives with her social environment have a special place in her life! The simplest is the demand from neighbors, family, and immediate surroundings to "draw something decorative for our house!". Or the fact that some family members or different groups, who are uncomfortable with the pictures she posted on her Instagram, turn this into a complaint since they can't believe their eyes. Or, when she said "I like the distortion" as a response to her teacher in highschool mentions that the proportion in her drawings were distorted. And after her teacher's expressing his reaction and discomfort, she said, "It bothers you, not me." and with that she got dismissed from the class. Would you laugh or would you cry? This is what happened. No surprises, I would be more surprised if it were otherwise.

Katarsis

Şevval has always avoided standard and decorative art. *"I like to disturb,"* she says... She never used the phrase "We apologize for the inconvenience we caused to the environment". In middle school, she did some paintings that her immediate surroundings saw as atrocious. For example, paintings with a spider coming out of her throat... Or eyes coming out of a brain, blood or crow... Not to mention the obsession that the bird she kept around could pierce her brain. Basedow Graves and asthma diseases are among the triggers of these works. As long as she can make people protest with lines such as *"Those works are horrible and I hate them."* that means she can infuse the real alphabet of art that remains mostly unknown! She's also a performance artist: Şevval likes boxing and kickboxing, also likes to use Instagram as a performance stage. If you still don't understand, never mind, try to stay on your guard...

Başalan's most striking works are her sculptures. To be fair, the engravings and some of the paintings are also extraordinary. But the originality of the sculptures is striking. I am very happy to have encouraged them from the first moment I saw them and having shared with her that they represented a very important vein. Obviously artist dialogues between generations can bring good results! Her sculptures developed as follows: One day when she could not find the already expensive paints, she saw clay packages for children, bought them, and suddenly started to pour her essence into them by producing her sculptures. When? In a historical period... During the pandemic! Just round the corner! The sculptures started coming one after another.

CATHARSIS

In the exhibition entitled Catharsis by the artist, the sculptures she made in the last six months during the Corona period, the engravings she made in the last year, and the paintings she made in the last two years come together under my curatorship.

Catharsis was first used in Aristotle's Poetics as the concept of "purification" and explained the effect of tragedy on people. In ancient Greece, it was accepted as "soul transformation" alongside this purification. Catharsis, which is conceptualized as a technique applied by names such as Freud, Jung, and Josef Breuer, can be defined as "the purification of the soul from evil"...

Or getting rid of the dangerous poisons accumulated by society or the subconscious... Or is Şevval transforming some kind of internal "exorcism" into art? Is she getting rid of her nightmares this way?

Her summary answer states:

"As a person who lives her feelings every moment from her fingertips to her hair, I see my life, emotions, and subconscious in the works I produce. All these processes are my catharsis, my soul, my inner voice, my healing-growth-empowerment adventure! The word catharsis is also a striking word with its timbre; It ensures that everything pushed out of consciousness as it goes through a transformation meets with that person on the surface. The encounter brings ejaculation, vomiting, noticing, accepting, or not accepting."

Katarsis

While Başalan is giving birth to these concepts, she presents the human body, the organs, the soul it carries, and the pain it reflects, in its most surprising and intense form. Maybe damaged souls resort to art like a sorcerer, to remember a past they want to forget in different ways! As a young person, she defines her absolute devotion to art, her great interest in art history, the heavy events and unpleasant experiences she encountered in life, as an artist who has been able to produce formulas that will transform every potential source of power in favor of her own art. The original works she produces are in fact an exemplary choice for young contemporary artists, as she does not hesitate to reveal the most personal and singular feelings and pains, organs, and inner exploration process of the human... Starting with herself and sharing it with the universe. Isn't this actually the first step in the journey towards the most personal of each of us? The difficult but impressive road chosen by Başalan is a valuable start for a young artist.

FRIDA, NECESSITY OF THICK SKIN AND CONTINUITY

Başalan wants to destroy taboos one by one. Carelessly, with a surprising ease. It was also an enjoyable experience for me to follow her development step by step. The positive results of UPSD's "Youth Event" exhibitions once again showed themselves in her case. It is even more exciting for me to think about what the young artist can do in the future. It is difficult to predict where Başalan's work and art will be headed. Hundreds of men who will quickly surround her and try to make her "the woman of their household" or countless collectors who will be tempted to say *"What kind of art is this? I cannot live at home with such works"* to prove that they know nothing about arts true function, power, and real coverage area, numerous other "artsy people" in certain frequencies that will suffer from the temptation of immediately producing gossip about her remarkable and attractive works, material and moral difficulties, artistic endless painful searches... Şevval is just at the beginning of the road. Accepting asthma crises, her grandmother's health problems, social family conditions as the unchangeable facts of her life, she learned to live with them.

How many of the artists who started art will be continuing this business at a professional level after 30 years? 5 percent? Or 5 in a thousand? These questions contain heavy statistical answers. It's hard to claim to be part of that train. This girl needs to have very thick skin as I like to point out. I hope she can make it. If creating is "to kill death" as the Nobel French writer Romain Rolland said, young people who place their life and blood on this road must meet this condition when they embark on this dangerous adventure. If the skin is thin, the rope can break at any stage, maybe from 59 different places. I see in Şevval the resistance root empowered by pain in the case of Frida. It is also possible that Soutine or Francis Bacon's painterly search or paints will also carry a positive influence in her. Having mentioned Frida, one thing I would like to point out: Had Frida, Dali, Bunuel and Basquiat been able to see the works of this little young girl, they could have found them very mysterious and attractive. So expressive, yet so surreal! Of course it is not possible for me to prove this. But if you know how to read works and how to travel in time, you can afford to see this. I personally can do those and I can visualize what I am saying. Well I guess I have that much right! Well, is that last paragraph bringing too much responsibility on the writer? Maybe it does a little. But it brings a heavier one on the artist. She will have to keep that challenging level!

Katarsis

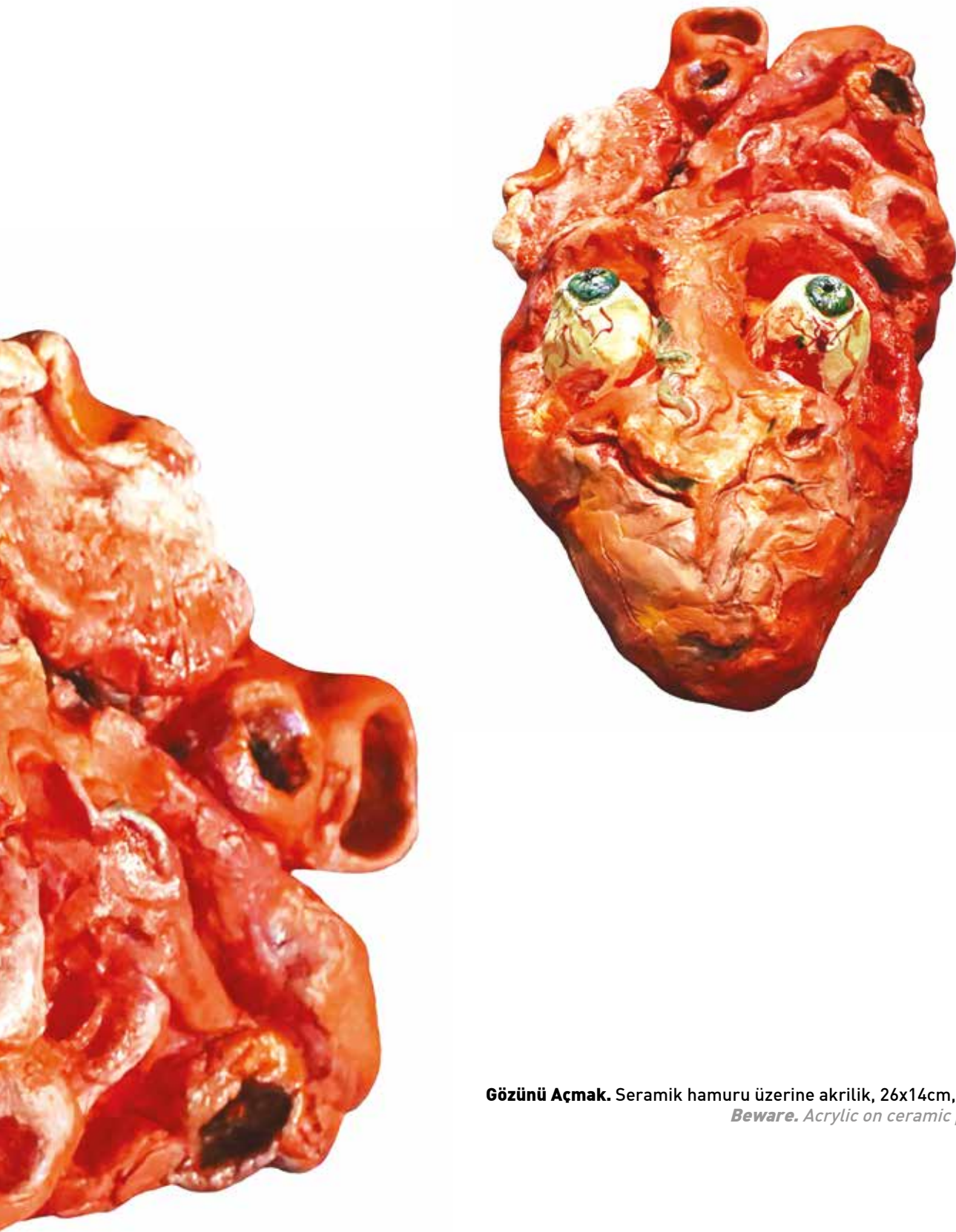

Senkronize Yalanlar. Seramik hamuru üzerine akrilik, 49x6.5x6cm, 2020
Synchronized Lies. Acrylic on ceramic paste

Bana Son Hediye. Seramik hamuru üzerine akrilik, 21x22cm, 2020
Your Last Gift to Me. Acrylic on ceramic paste

Katarsis

Gözünü Açmak. Seramik hamuru üzerine akrilik, 26x14cm, 2020
Beware. Acrylic on ceramic paste

Kalp Sesi. Seramik hamuru üzerine akrilik, 19x11.5x5.5cm, 2020
Sound of the Heartbeat. Acrylic on ceramic paste

Beyin. Seramik hamuru üzerine akrilik ve hortum, 15x11x2cm, 2020
Brain. Acrylic on ceramic paste with hose

Yaralarım ve Dikenimleyim. Seramik hamuru üzerine akrilik ve oksijen maskesi, 18x11x8.5cm, 2020
I am with My Wounds and My Spines. Acrylic on ceramic paste with oxygen mask

Vızıltı. Seramik hamuru üzerine akrilik, 16x11x5.5cm, 2020
Buzz. Acrylic on ceramic paste

Katarsis

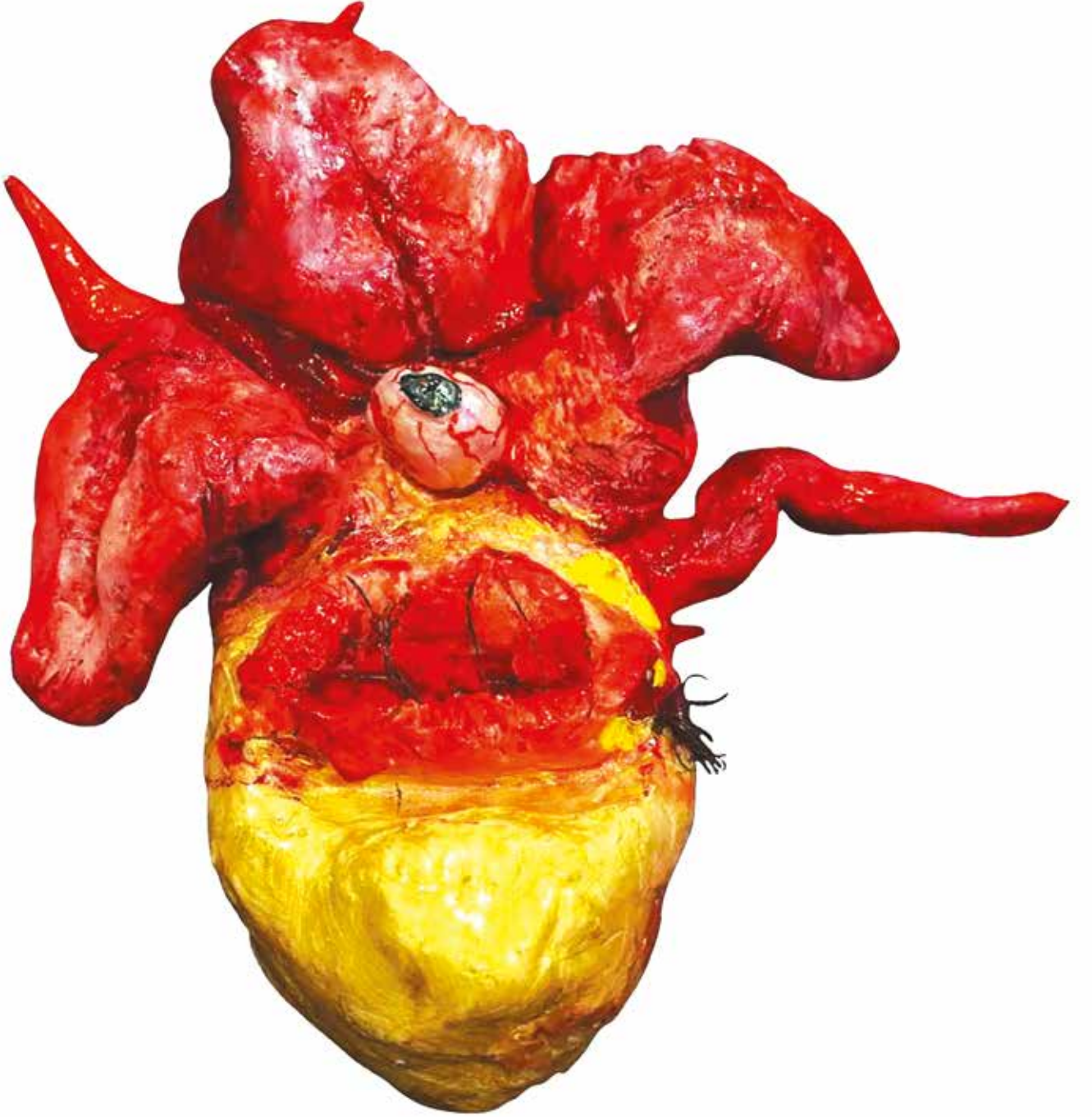
Herkeste Alkışladı mı? Seramik hamuru üzerine akrilik, 31x40x4cm, 2020
Did Everyone Applaud? Acrylic on ceramic paste

Hazin Son. Seramik hamuru üzerine akrilik, 14x20x3.5cm, 2020
Sad Ending. Acrylic on ceramic paste

Kaçarken. Seramik hamuru üzerine akrilik, 17x9x7cm, 2020
While Running Away. Acrylic on ceramic paste

Sükut. Seramik hamuru üzerine akrilik, 18x18x5cm, 2020
Silence. Acrylic on ceramic paste

Daha Güçlü Ol. Seramik hamuru üzerine akrilik, 13x9x5.5cm, 2020
Get Stronger. Acrylic on ceramic paste

Özür Dilerim Böceğim.

Seramik hamuru üzerine akrilik ve ayakkabı, 20x9x20cm, 2020

I am Sorry My Insect. Acrylic on ceramic paste and shoe

Gözyaşının Lezzeti. Enstalasyon, Değişken Boyut, 2020
Taste of Tears. Installation, Various size

Katarsis

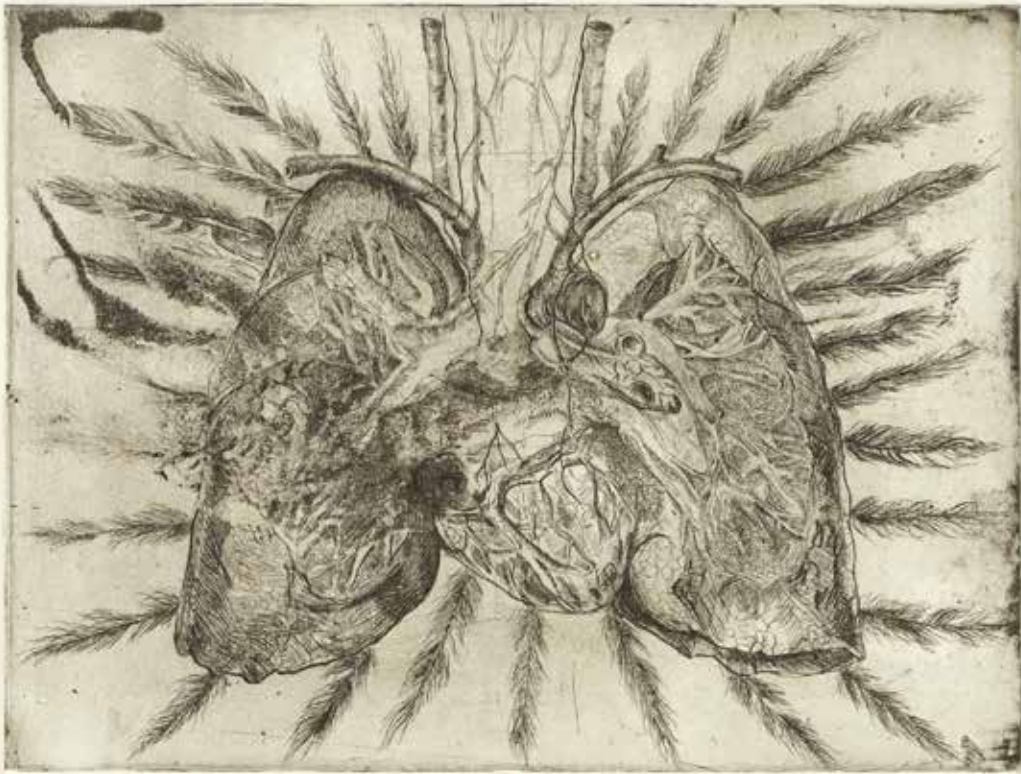
Gözyaşının Lezzeti. Enstalasyon, Değişken Boyut, 2020
Taste of Tears. Installation, Various size

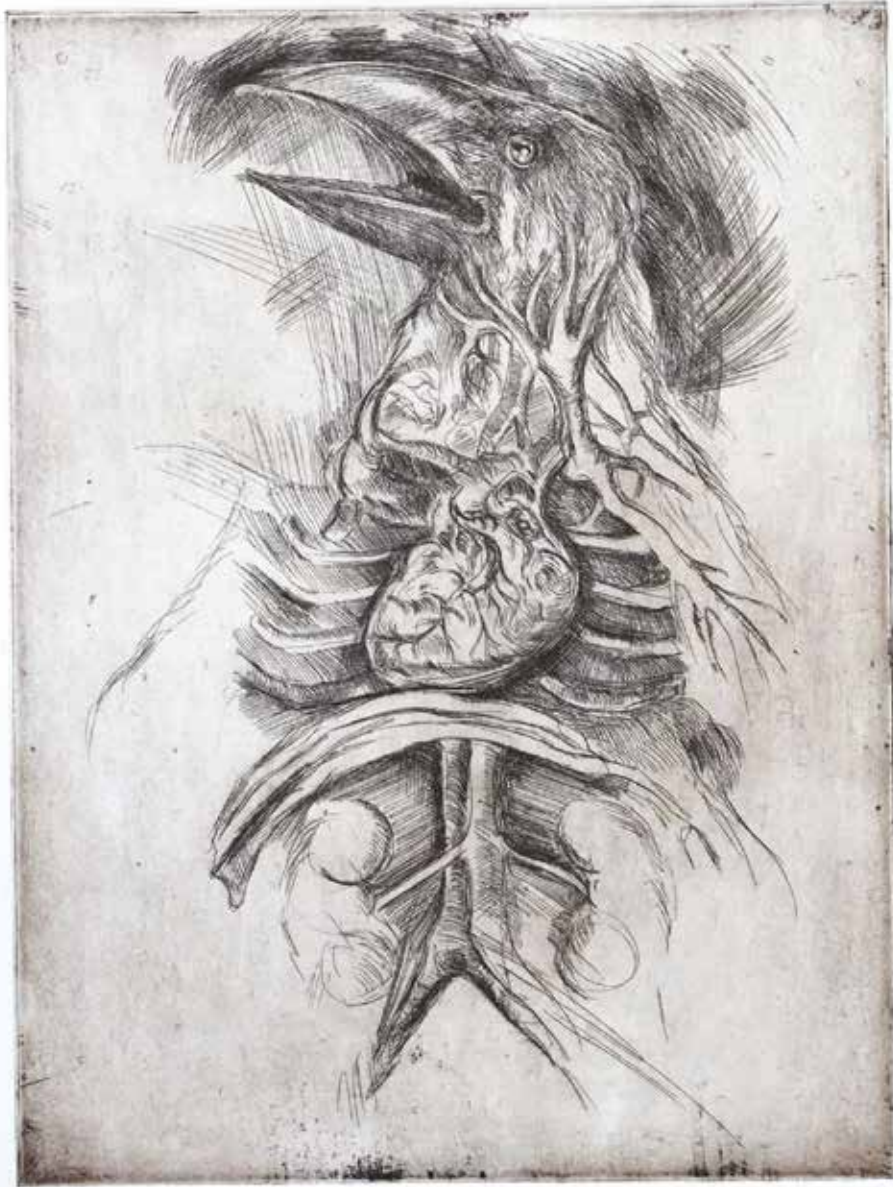
Gözyaşının Lezzeti. Enstalasyon, Değişken Boyut, 2020
Taste of Tears. Installation, Various size

1/2 "KALBIN DİLİ OLSA DA KONUŞSA" ŞAHİN BAYRAM 2018

1/5 "AKCIĞERLER" SEVVAL BAŞALAN 2018

4/5

"ANATOMI"

EMMA SARDAN

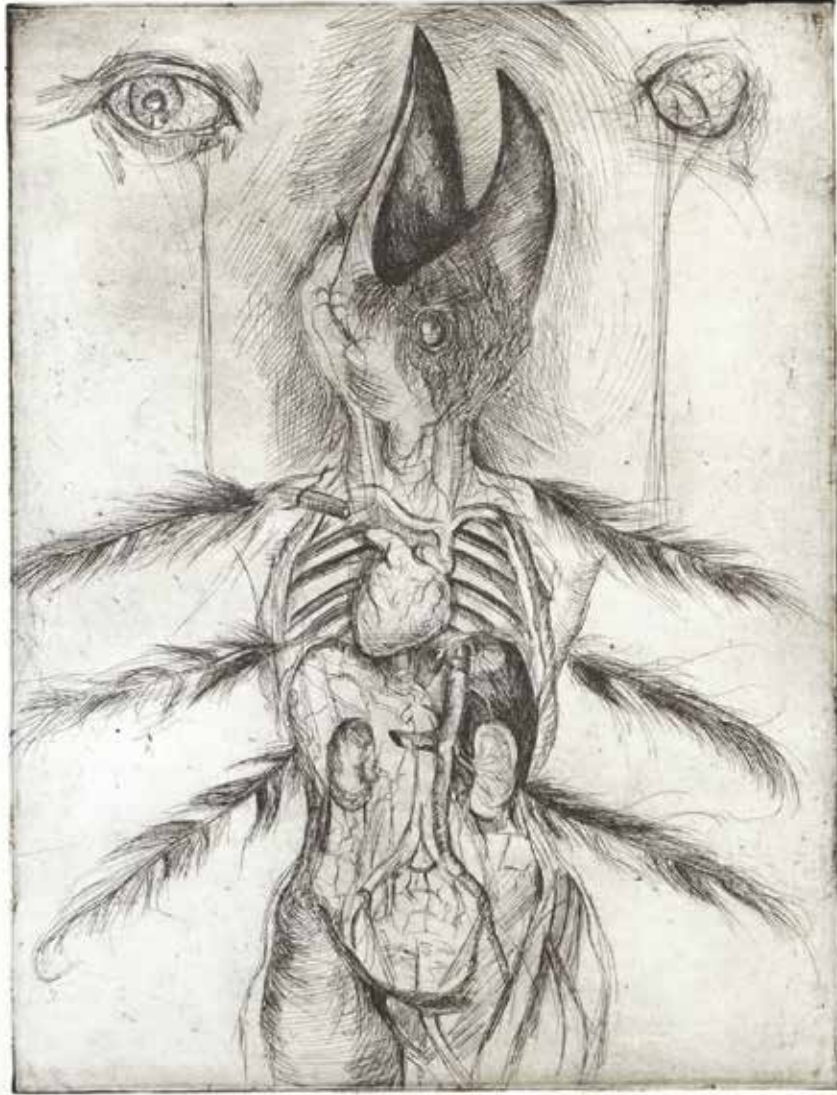
2018

4/5 "BEN SENİN ANNEN DEĞİLİM" ŞEVVAL BAŞALAN 2018

1/8 "BAZI KADINLAR" JEWBAŞARAN 2018

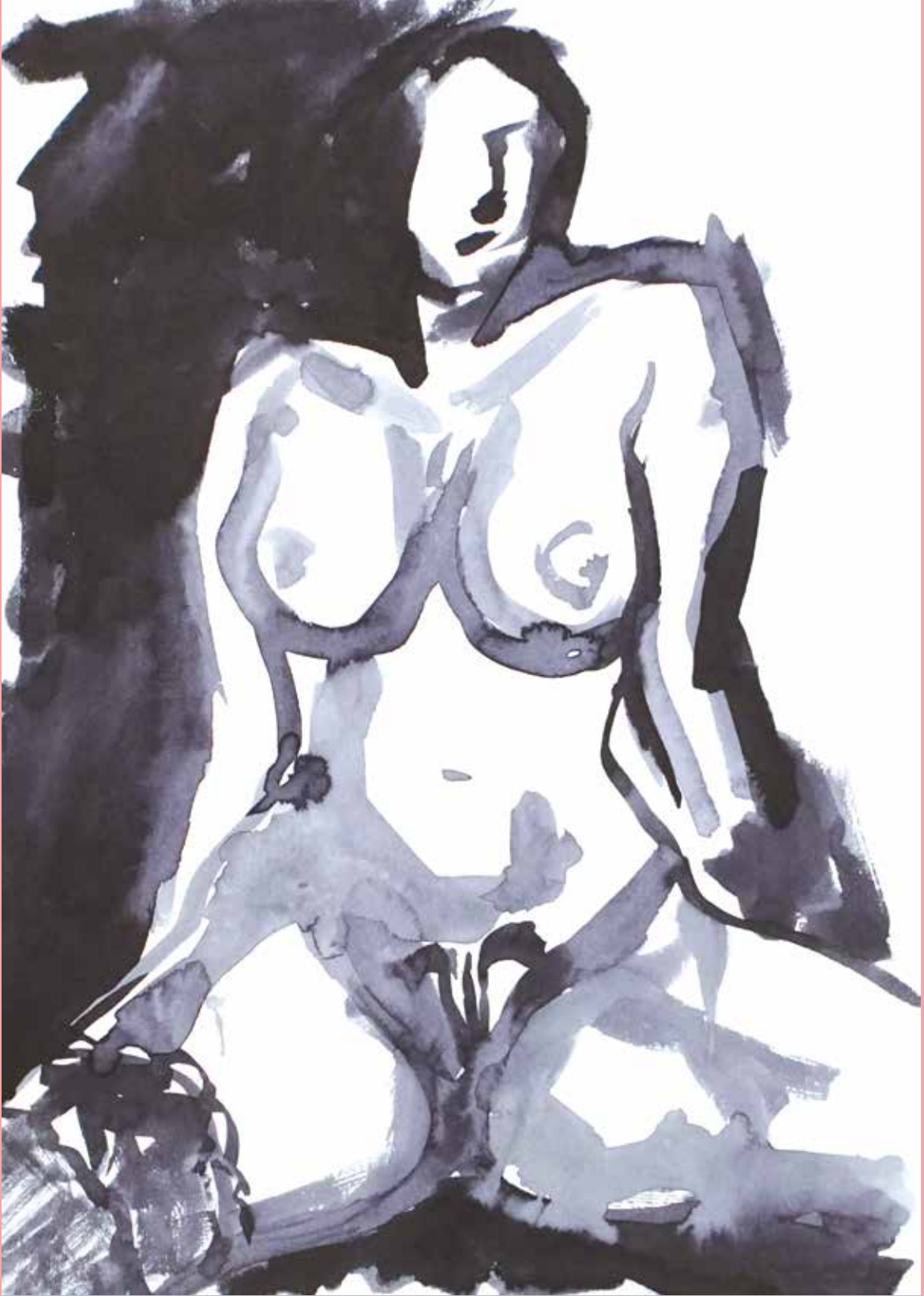

3/24 "ASKI" SEVVAL BAŞALAN 2018

Hatırladıklarımın 2. Kağıt üzerine lavi, 25x17.5cm, 2014
From What I Remembered 2. Wash drawing on paper

Hatırladıklarımın 4. Kağıt üzerine lavi, 25x17.5cm, 2014
From What I Remembered 4. Wash drawing on paper

Bazı Öpücükler.
Kağıt üzerine litografi, 51x39cm, 2019
Some Kisses. Lithography on paper

3. k... ..

Eye of the... ..

Michael...

İsimsiz. Kağıt üzerine guaj, 35x25cm, 2013
Untitled. Gouache on paper

Karga Kız.
Kağıt üzerine karışık teknik, 50x35cm, 2014
The Crow Girl. Mixed media on paper

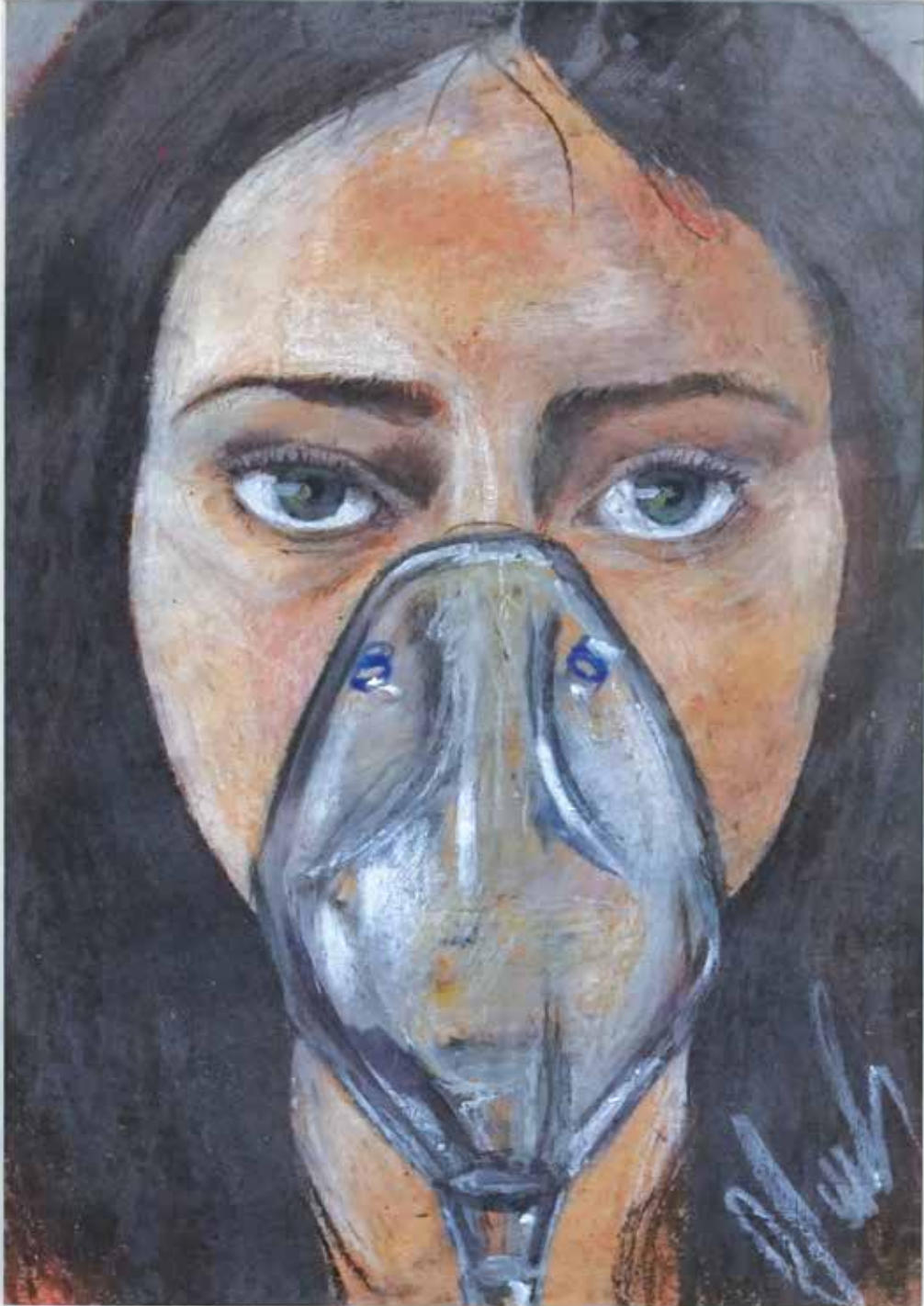
Başımdan Kaynar Sular Döküldü.
Kağıt üzerine karışık teknik, 35x25cm, 2013
Boiling Water Was Poured Over My Head. Mixed media on paper

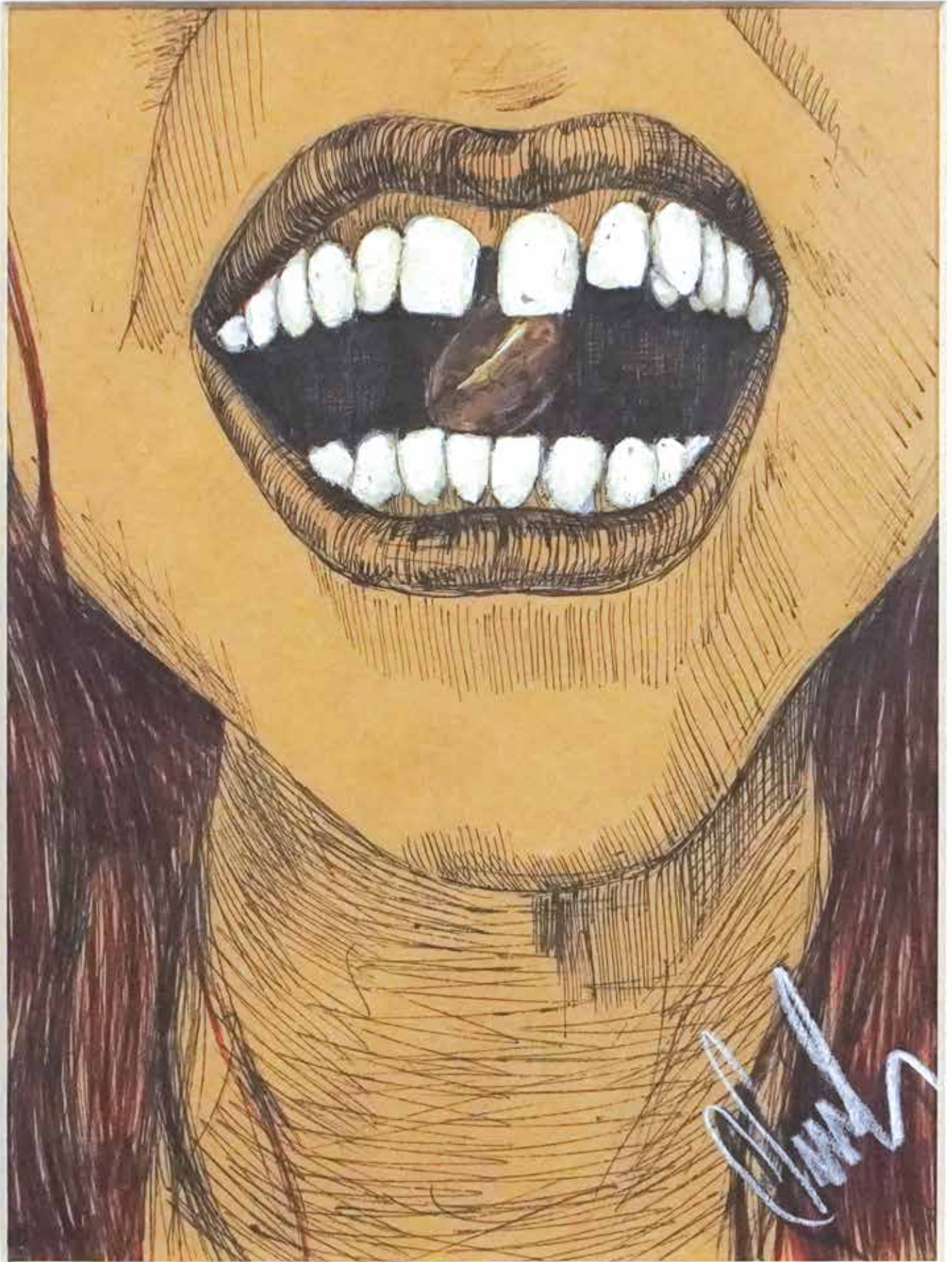

Duştan Çıkan Yaşlı Karga. Kağıt üzerine suluboya ve karakalem, 35x25cm, 2017
Old Crow Coming Out of the Shower. Watercolor and charcoal on paper

Ayrılın. Kağıt üzerine pastel boya ve oje, 29x210cm, 2009
Get Seperated. Nail polish and crayons on paper

Dünyanın Kökeni. Kağıt üzerine suluboya, 29x21cm, 2016
The Origin of the World. Watercolor on paper

Parmak Uçlarımdan Kesildim. Tual üzerine akrilik, 96x96cm, 2019
I've Been Cut by the Fingertips. Acrylic on canvas

Bıçak, Kesik, Kaburga. Tual üzerine yağlı boya, 71x50cm, 2014
Knife, Cut, Ribs. Oil on canvas

Kadın Nedir? Tual üzerine yağlı boya, 70x50cm, 2017
What is Woman? Oil on canvas

Kalbi İinden ıkan. Tual zerine akrilik, 100x70cm, 2018
The One Whose Heart Pops out from the Inside. Acrylic on canvas

İsimsiz. Tual zerine yağlı boya, 100x70cm, 2018
Untitled. Oil on canvas

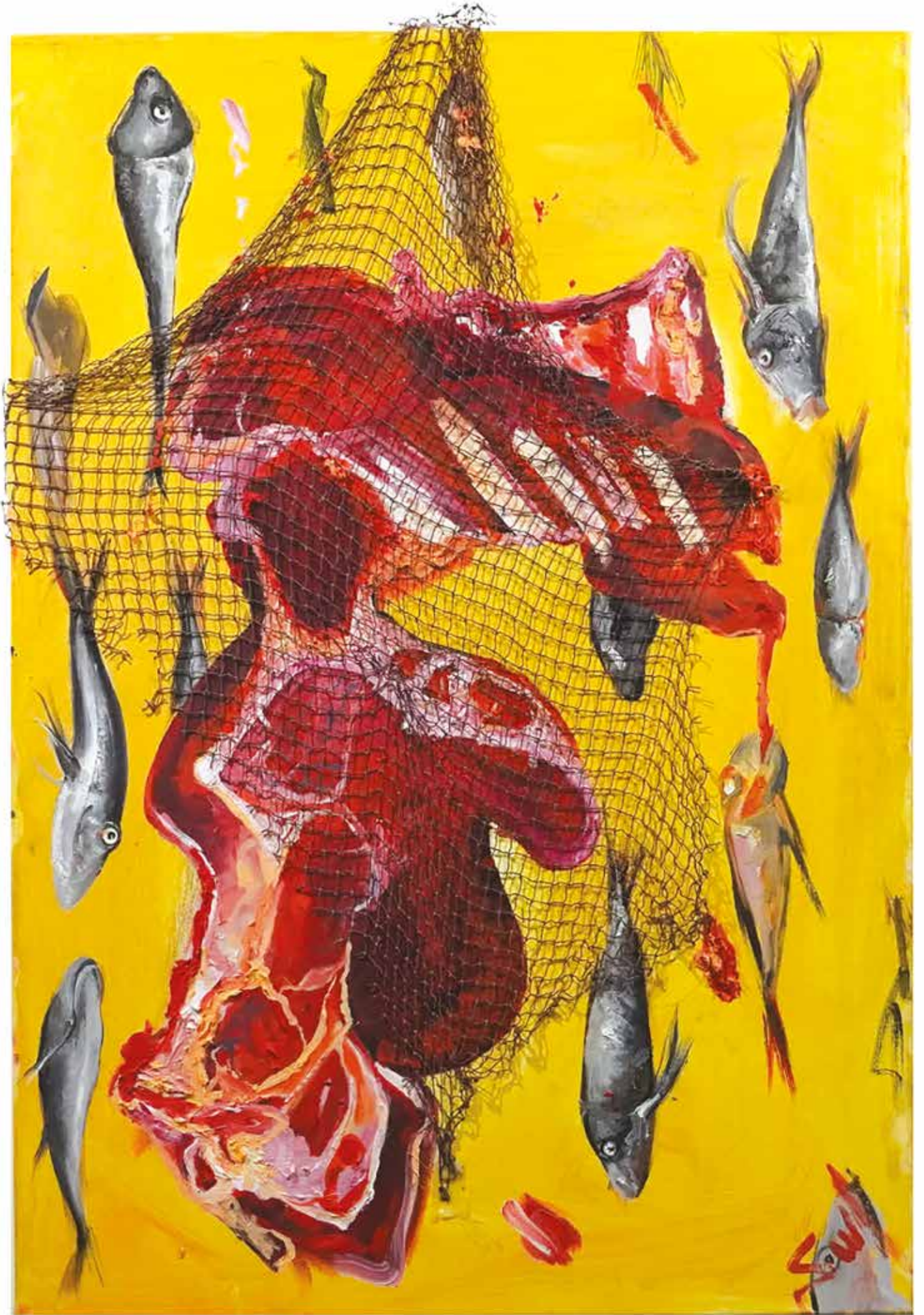
Yaşam ve Ölüm. Tual üzerine karışık teknik, 80cm çap, 2018
Life and Death. Mixed media on canvas

Dana Dili ve Beyin Kalıntısı. Tual üzerine yağlı boya, 100x70cm, 2018
Veal Tongue and Brain Leftover. Oil on canvas

Bazı Bedenler. Tual üzerine karışık teknik, 36x37cm, 2018
Some Bodies. Mixed media on canvas

Balıkların Zamanı. Tual üzerine karışık teknik, 103x70cm, 2018
Time with the Fish. Mixed media on canvas

Katarsis

Ağlama Dur! Tual üzerine karışık teknik, 160x70cm, 2019
Stop Don't Cry! Mixed media on canvas

Kendime Sarılıyorum. Tual üzerine karışık teknik, 100x70cm, 2017
I'd like to Hug Myself. Mixed media on canvas

Bazı Şeyler Kaybolur. Tual üzerine karışık teknik, 132x88x46cm, 2019
Some Things Get Lost. Mixed media on canvas

Dağlarım Yaralarımı Çabuk Geçsin. Tual üzerine karışık teknik, 70x98x91cm, 2019
I Stigmatise My Wounds So They Will Recover Quickly. Mixed media on canvas

Şevval Başalan
(1996, İstanbul)

Avni Akyol Güzel Sanatlar
Lisesi'nden mezun olduktan
sonra, Yeditepe Üniversitesi
Plastik Sanatlar Bölümü'nde tam
burslu olarak resim eğitimi alan
sanatçı, aynı üniversitede yüksek
lisansa devam ederken Marmara
Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde
formasyon eğitimi alıyor.

Şevval Başalan
(1996, İstanbul)

After graduating from Avni Akyol
Fine Arts High School, the artist,
who studied painting at Yeditepe
University Plastic Arts
Department with a full
scholarship, is also continuing
her master's degree at the same
university while taking formation
at The Marmara University
Faculty of Education.

PİRAMİD SANAT

Piramid Sanat, 2006 yılında Bedri Baykam tarafından kurulmuş olan, bağımsız bir sanat merkezidir.

Piramid Sanat'ın giriş katında genç ve çağdaş sanatçıların sergilendiği 'Extra Place' isimli galeri ve Coffee shop/book store bulunmaktadır. 1. katında ise her sene 6 büyük serginin düzenlendiği ana galeri yer almaktadır. Halka açık olan bu iki bölümün haricinde diğer 2 kat Baykam'ın kullanımındadır. 2. kat eserlerinin sergilendiği showcase ve randevu üzerine misafirleriyle görüştüğü yer, üst katı ise sanatçının atölyesidir.

Sergilenen arasında uluslararası kariyerlere sahip sanatçılar olduğu gibi aynı zamanda yeni mezunlar ve hatta ender de olsa yıldızı parlayan lise öğrencileri de yer almaktadır. Piramid Sanat sadece tual resmi değil, bunun yanı sıra video, enstalasyon, heykel de sergileyen disiplinler arası, multi-medya sergiler açan bir sanat merkezidir. Çok çeşitli konuları ele alan Piramid'in açtığı sergilerde politika, erotizm ve tarihsel izler taşıyan işler görebilirsiniz. Piramid, "Bir Rüzgarın Arkeolojik Kazısı: 68 Kuşağı'nın 40. Yılı", "Türk Çağdaş Sanatı'nın Devrim Yılları:80'ler", "Dünyayı Değiştiren 8 Saniye: John F. Kenney Suikasti", "İçim Parçalanıyor" (Ergenekon hakkında) ve "Sıkıyorsa Gel!" (Gezi'nin birinci yılı hakkında) gibi birçok önemli sergi gerçekleştirdi.

Bu tür –politika, cinsellik içeren ve devlet baskısından bağımsız yol alan- sergiler asla holding veya banka galerileri tarafından düzenlenemez.

Bunların haricinde Piramid Sanat, politik olmayan, keyifli olduğu kadar düşündürücü multi-medya işleri de sergilemekte ve böylece yeni algılama sistemlerini ve görme biçimlerini ifade etmektedir.

Başka bir deyişle Piramid, üç ayrı galerisinde özel koleksiyonerlerle iletişimde olarak 'satış' sergilerinin yanı sıra her hangi bir satış beklentisi olmayan büyük prodüksiyonlu müze sergileri ve umut vadeden genç sanatçıların sergilerine de yer vermektedir. Piramid için öncelikli hedef satış değil, güçlü sergiler düzenlemektir.

Piramid Sanat'ta senelik programlar daha esnek bırakılır. Bu tutum, özellikle 2-3 senelik program doluluklarıyla övünmeyi adet haline getirmiş, bilindik müze veya galerilerden çok farklıdır. Piramid yeni teklifler, olanaklar, sanatçılar, küratörler ve ziyaretçilere her zaman bir şans tanır.

Ayrıca Piramid Sanat'ta 120 kadar misafir ağırlanabilen, politik, sanatsal ve tarihsel paneller de düzenlenmektedir. Bu buluşmalar Türkiye'nin önemli sanatçıları, eleştirmenleri, gazetecileri ve profesörlerin katılımıyla gerçekleşmektedir.

Piramid, yeni yılın veya yazın gelişinin sanat çevresiyle birlikte kutlandığı bir buluşma noktası; coffee shop ve giriş katı her an yaşayan ve kahvenin, çayın, kitapların ve Wİ-Fİ'in birleştiği bir mekandır.

Piramid Sanat is an independent art center founded in 2006 by Bedri Baykam.

Piramid Sanat is a six storey complex that also comprises the “Extra Place” gallery which holds works by various contemporary Turkish artists and a coffee-shop / bookstore at the ground floor.

At the first floor, Piramid has a large exhibition space that hosts 6 different art shows in a year. Except these two locations open to the public, 2 floors are reserved to Baykam’s works. The second floor is a showcase (by appointment only) and the third one is Baykam’s studio.

The artists can vary from established major artists working internationally, to graduate students or even sparkling young stars in high school! Piramid Sanat shows multi-disciplinary and multi-media art; it does not stand distant from canvas painting but it also shows videos, installations, sculptures or objects. The art is versatile and the content of the exhibitions can be political, erotic or purely art historical/conceptual; Actually Piramid Sanat has been preparing very important shows like “The Generation of 1968, 40th Year”, “The revolutionary Years of Turkish Contemporary Art: The 80s”, “Internal Bleeding” (about the Ergenekon court case), “Come if you dare!” (a group show about the first anniversary of Gezi Protests).

Those types of shows could have never been done in the galleries, which are held by big corporations, or banking companies since those spaces remain very distant from politics or sexuality and want to stay away from government pressure.

On the other hand, Piramid Sanat also shows purely non-political artistic exhibitions, which emphasize on bold daring humoristic, fresh multi-media works to express new ways of thinking or seeing.

In other words, the three gallery spaces of Piramid Sanat, hold commercial “sellable “ shows with artworks intended for serious art collectors as well as shows by young promising artists or not-for-sale works from curated art shows of exhibitions starting with the sixties. Selling is not a determining factor or priority for Piramid Sanat, showing strong art, is.

Piramid Sanat also likes to have a very flexible program. It stays totally away from the attitude often seen in museums or galleries that likes to emphasize “we are booked for 2-3 years”. Piramid likes to stay open for fresh proposals, opportunities and new artists, curators or visitors.

Also several panel discussions on political, artistic or historical subjects are held in Piramid, with an attendance that can vary between 40-120 persons. Those are around very important subjects with the participation of Turkey’s most important artists, critics, journalists and professors.

Piramid is a meeting point for artists who celebrate together New Year or summer. The coffee shop at the entrance is an active and live place to get together, with all kinds of coffees, books, gift-shop and Wi-Fi.

KATARSİS

Kurucu Founder
Bedri Baykam

Direktör Director
Öykü Eras

Yayın Yönetmeni Publishing Director
Eren Teoman

Asistanlar Assistants
Gülfem Naz Yılmaz
Yaren Ünsal

Tasarım Design by
Gülfem Naz Yılmaz

Baskıya Hazırlık Printing Editor
Viso Creative
www.viso.com.tr

Dijital Arşiv Digital Archive
Erdal Avcı

Lojistik Sorumlu Logistic Manager
Serdar İnel

Ulaşım ve Dış İlişkiler Field Operations
Umut İrkl

Teknik Sorumlu Technical Manager
Engin Vural

Özel teşekkürler Special thanks
Sedef Erdoğan

Basım Yeri Printed at
Melisa Matbaacılık
Çiftelhavuzlar Yolu, No:16 Zeytinburnu, İstanbul

Yayıncı Sertifika No: 18382
Ekim 2020

Prodüksiyon Production
PİRAMİD FİLM PRODÜKSİYON YAPIMCILIK VE YAYINCILIK TİC. LTD. ŞTİ.
Feridiye Cad. No:23 Taksim 34437 İstanbul
T:+902122584464|+902122973120-21|F:+902122273465
piramidsanat@gmail.com bedri.baykam@gmail.com
www.piramidsanat.com | www.bedribaykam.com

 /piramidsanat
 /piramidsanat
 piramidsanat.com

Piramid Sanat
Feridiye Cad. N.23 Taksim 34437 İstanbul
t. +90 212 297 31 20 t. +90 212 297 31 15
www.piramidsanat.com piramidsanat@gmail.com